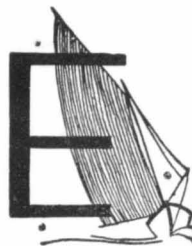

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΛΩΠΟΔΥΤΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

("Ένα ζωντανό και εξαιρετικά ενδιαφέρον ρεπορτάζ")

ΙΣ τὸ Παρίσι κάθε τύπος ἔχει καὶ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά. Δὲν μοιάζει με τοὺς ἀντιστοίχους τύπους τῶν ἄλλων χωρῶν. Ὁ παρισινὸς καλλιτέχνης π.χ., ὁ παρισινὸς ἀριστοκράτης ἢ καὶ ὁ μπόεμ τῆς Μονιάρτρης, ἀποτελοῦν ἰδιαίτερους «τύπους», με ἑντέλως πρωτότυπη ἀτομικότητα. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ με τοὺς λωποδύτες. Οἱ παρισινὸι λωποδύτες ἀποτελοῦν μιὰ τάξι ἐγκωριαστή, με ἑντέλως δικὰ τῆς ἡθῆς καὶ ἔθιμα.

Ὁ παρισινὸς λωποδύτης εἶνε κατ' ἐξοχὴν τεμπέλης. Δὲν «δουλεύει» παρά μόνον ὅταν τὸν πιέζει ἡ ἀνάγκη. Γι' αὐτὸ ἔκει πού μπορεῖ νὰ τὸν συναντήση κανεὶς εὐκόλα εἶνε ἡ ταβέρνες, τὰ μαγέρικα, τὰ τάπι-φραγκα καὶ οἱ λαϊκοὶ χοροὶ. Κάνει συνήθως τὴν ἐμφάνισι τοῦ ἑαυτοῦ ἀργὰ καὶ τοῦτο γιατί κοιμάται μεθυσμένος, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, κατὰ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου καὶ ἐμπνέει μόλις σουρουπώνει. Εἶνε πρῶτ' ἀπ' ὅλα, «ζῶο νυκτόβιος». Τὸ ἔξερει κι' ὁ ἴδιος αὐτὸ, καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἀρέσει νὰ αὐτοασκαλεῖται «ἐπιτότης τῆς νυκτός»! Τὸ περιεργό εἶνε ὡστόσο ὅτι οἱ λωποδύτες τῶν διαφόρων εἰδικοτήτων, ἀποφεύγουν νᾶρχονται σ' ἐπαφὴ ἀναμεταξύ τους. Ἐνας «πορτοφολᾶς» π.χ. με κανένα τρόπο δὲν θα δεχόταν νὰ κἀνῃ παρέα με ἕναν «παπατζή». Κι' ἔτσι καθεὶ εἰδος λωποδυτῶν ἔχει καὶ τὸ ἰδιαίτερο κέντρο του!

Ἰπῆρε ἄλλοτε μιὰ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ λωποδύτες παντὸς εἴδους εὐχνοῦσαν σ' ὄρισμένα κέντρα τοῦ Παρισίου. Ἰπῆρε δηλαδὴ σὲ στενοὺς καὶ θρωμικούς δρομικούς ἕνα πληθὺς ἀθλίων «τάπι-φραγκῶν», που χρησιμοποιεῖν ὡς ἀσφαλὴ ὀρμηθῆρια κάθε κακοποιῦ. Ἄλλοι μόνον σ' ὅποιον τολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ ἐκεῖ. Πολλὲς φορὲς κι' αὐτῆς ἡ περίπολοι τῆς ἀστυνομίας ἀναγκαζόνοισαν νὰ φεύγουν μακριὰ ἀπ' τὰ λωποδυτικὰ αὐτὰ κέντρα. Σήμερα, θέσθαι, τὰ κέντρα αὐτὰ δὲν ὑπάρχουν πλέον. Ἐγουν κατεδαφισθῆ καὶ στὴ θέσι τους ὑπάρχουν μεγάλα θουλεθάρτα, με μεγαλοπρεπὴ μέγαρα. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμποδίζει τοὺς λωποδύτες νὰ ἔχουν πάντοτε τὰ ἰδιαίτερα κέντρα τους, τὰ καφενεῖα τους καὶ τὰ «χοροδιδασκαλεῖα» τους, ἵπου πταταλοῦν τὰ προϊόντα τῶν κλοπιῶν τους, με διάφορες ὑποτιμὲς γυναικείας. Κάθε κακοποιὸς εἶνε καὶ γλεντζές. Καὶ γι' αὐτὸ, μολονότι ἡ ἀστυνομία τοὺς συλλαβεῖται πάντοτε στὰ ἴδια κέντρα, αὐτοὶ γυρίζουν διαρκῶς σ' αὐτὰ.

Καὶ τώρα ἄς ἐξετάσουμε τίς διάφορες κατηγορίες στὶς ὁποῖες ἀνήκουν οἱ λωποδύτες τοῦ Παρισίου. Πολλὲς ἀπὸ αὐτὲς εἶνε πολὺ παράξενες. Θὰ προσπαθήσουμε νὰ μεταφράσουμε ἐδῶ καὶ τίς σχετικὲς ὀνομασίες τους, με τίς ὁποῖες εἶνε γνωστὲς στοὺς κύκλους τῶν κακοποιῶν καὶ τῶν ἀστυνομικῶν τοῦ Παρισίου, ὅσο μποροῦμε πιὸ πιστὰ.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἔχουμε τοὺς «καταφερτζήδες». Αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὴν «ἀριστοκρατίαν» τῆς λωποδυτικῆς κοινωνίας καὶ εἶνε πολυαπεθότατοι. Δὲν καταδέχονται νὰ κλέψουν πορτοφῶλια ἢ ρολόγια. Ἀσχολοῦνται με διάφορες ἀπάτες. Νοικιάζουν ἕνα γραφεῖο, τὸ ἐπιπλώνουν, θάζουν μιὰ ταμπέλα στὴν ἐξέορτα, προσκαλοῦν διαφόρους ἀφελεῖς καὶ τοὺς προτείνουν νὰ συνεργασθοῦν γιὰ μιὰ «ἀσφαλὴ» ἐπιχείρησι ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ ἐγάζουν μεγάλα κέρδη. Ὁ ἀφελὴς πού θὰ τυχῇ νὰ πέσι στὰ δίχτυα τους, πεῖθεται συνήθως στὰ λόγια τους, καταθέτει λίγα κεφάλαια, γιὰ νὰ χρησιμοῦσούν ὡς θῆσις τῆς αἰσχροκερδῆς ἐπιχειρήσεως κι' ὅταν ἐξανουριζεῖ στὸ γραφεῖο, τὸ ὄρσκει... ἀεῖο καὶ μ' ἕνα ἐνοικιαστήριο ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα!

Οἱ καταφερτζήδες ὑπῆσαν πάντοτε πολυπληθῆστατοι στὸ Παρίσι. Με τὸ ἀεμπετο καὶ ἐμπνέουν κάθε ἐμπιστοσύνη παρουνισατικὸ τους, δὲν μποροῦσαν νὰ μὴ κάνουν χρυσε δουλειὲς στὸ μεγάλο αὐτὸ κομποπολιτικὸ κέντρο. Ὁ Βιντόκ, στὴν ἐποχὴ του, ὑπολόγισε ὅτι οἱ «καταφερτζήδες» εἰσέπρατταν κάθε χρόνο ἀπὸ τοὺς ἀφελεῖς Παρισίους, ἕνα ποσὸν ὑπερβαίνον τὰ 70 ἑκατομμύρια φράγκων! Φαντάζεστε λοιπὸν τί εἰσπράττουν σήμερα πού ἡ ἐπιχειρήσεως ἔχουν πολλαπλασιασθῆ!... Τὰ θύματα τοῦ ὅμιος δὲν εἶνε ἀξία οἴκτου, γιατί καὶ αὐτοὶ ὀρμηθῆται ἀπὸ τὸν πόθο ν' ἀποχτήσουν αἰσχροκερδῆς μεγάλα καὶ ἐσφαλικά πλούτη...

Οἱ «καταφερτζήδες» ἀπατεῶνες, πλαστογράφοι, κλπ.—ἀποτελοῦν, καθὼς εἶπαμε, τὴν ἀφρόκρημα τῆς λωποδυτικῆς κοινωνίας. Ζοῦν μεγαλοπρεπῶς καὶ συχάζουν στὰ ἀριστοκρατικῶ-

τερα κέντρα. Ὅταν ὅμως ἀνακαλυφθοῦν καὶ πέσει ἡ μάσκα τους καὶ ἡ μογιὰ τους πάψει πλέον νὰ περνᾶ, τί γίνονται;... Ἄπλοῦστατα. Κατεβαίνουν ὅλα τὰ σκαλοπάτια τῆς ἀνηθικότητος καὶ κατακτοῦν ἐκμεταλλευτὰ τῆς λευκῆς σαρκὸς ἢ ἔμποροι ἀσέμων φωτογραφίῶν.

Δεύτερα κατηγορία Παρισινῶν λωποδυτῶν εἶνε ἡ τῶν «θεατρίων», ὡς ἀποκαλοῦνται μετὰ τῶν. «Θεατρίνοι» ὀνομάζονται οἱ λωποδύτες ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ὑπὸ τύπον ἐπατείας, κμαίνοντας σὲ διάφορα πλουσιόσιπα καὶ ζητοῦν ἐλεημοσύνη, κλέβοντας συγχρόνως ὅ,τι προφτάσουν ἀπὸ τὸν προθάλαμο. Οἱ «θεατρίνοι» αὐτοὶ ἐμφανίζονται ὑπὸ κάθε εἴδους προσώπειο. Ὡς ἡθοποιοὶ π.χ. τῶν ὁποίων τὸ θέατρο, στὸ ὑπόιο ἐδοῦλευαν, κατεστράφη ἀπὸ πυρκαῖα, ὡς ταπεινοὶ ἱερωμένοι πού ἔχουν κἀμει ἐπ' αὐτῶν νὰ πάνε περὶ τῆς Ράμης, ὡς συγγραφεῖς, τῶν ὁποίων οἱ ἐκδόται ἔκαμαν πτόγχει, ὡς παλαῖοι καθηγητὰ πού ἐδυστήρησαν ἀπὸ ἰκογενεακὲς συμφορές!... Ἐννοεῖται πᾶς ὁλοὶ αὐτοὶ οἱ θεατρίνοι φροντίζουν νὰ εἶνε ἐραδωδιαιμένοι με πρώτης τάξεως καὶ...γνησιοφανεῖστατα ποτισοητικὰ.

Κατόπιν ἔρχονται οἱ «Πιπεράδες». Πιπερί στὴν ἀπάχικη διάλεκτο καλεῖται ὁ μεθύσιμος. Πιπεράδες λοιπὸν εἶνε οἱ λωποδύτες ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς θοήθειας, πλησιάζουν ἕναν μεθυσμένο καὶ τὸν ἐξαλαφρῶνουν ἀπὸ τὸ πορτοφῶλι του. Πολλοὶ Παρισίνοι ταβερνιάρηδες, θέλοντας νὰ προφυλάξουν τοὺς πελάτες τους ἀπὸ τοῦ νὰ πέρουν θύματα πιπεράδων, ἔχουν στὴν ὑπηρεσία τους εἰδικούς ἀνώριτους πού συνοδεύουν τοὺς μεθυσμένους θαμώνες ὡς τὰ σπῆτια τους. Τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ τῶν συνοδῶν τῶν μετρηθῶν, εἶνε ἀρκετὰ προσοδοφόρο, αὐτοὶ δὲ πού τὸ ἐξασκοῦν, ἀποκαλοῦνται «Φύλακες Ἀγγελῶν».

Ἄλλη κατηγορία λωποδυτῶν εἶνε ἡ τῶν «Σκοπευτῶν». «Σκοπευτὰ» στὴν ἀπάχικη πάντα διάλεκτο, καλοῦνται οἱ ἐπιδέξιοι ἐκεῖνοι λωποδύτες, πού ὅταν εἰς πετύχουν σὲ καμμιὰ συνάθροισι, ζοῦ κλέβουν τὸ πορτοφῶλι, κατὰ τρόπον ἑντέλως ταχυδακτυλουργικὸ. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς μάτελως ἔχουν ἀποκτήσει τόση ἐπιδέξια ὡστε μποροῦν καὶ κλέβουν πορτοφῶλια ἀνθρώπων πὸς τοὺς ὁποῖους γυρίζουν τίς πλάτες τους. Ἐνας ἀπὸ τοὺς διασημότερους Παρισίους «σκοπευτὰς» ὑπῆρε κάποιος Μιμῆς Λεπρέιγ πού ἤκμασε ἀπὸ 1823. Γιὰ τὸν Λεπρέιγ αὐτὸν διηγούνται, ὅτι κάποτε πού εἶχε ἰσθῦσει σὲ μιὰ συνάθροισι ὀμυρῶν τοῦ δημοκρατικῶς κόμματος, ἕνας χωροφύλαξ πού τὸν ἠνεύρισε, τὸν διέταξε νὰ φῶν ἀπὸ κ'εῖ. Ὁ Λεπρέιγ ἠρῆθη νὰ συμμορφωθῆ στὴ διαταγὴ τῆς ἰσχυρίζομενος ὅτι τοὶ ὀρμοὶ καὶ ἡ παρέα εἶνε ἀνήκουσ σ' ἄλο τὸν κόσμος. Ὁ χωροφύλαξ ὅμως ἐπέμεινε καὶ ὁ Λεπρέιγ, ἀνακατήσθαι, ἐδωάσε:

—Δὲν μ' ἀφίνεις ἤσυχο, χριστιανέ μου, λέω σ' ἐπείσε ἔχω ψάξει ὡς τώρα, χωρὶς νὰ ὀρῶ οὔτε πεντάρα τσακιστὴ!...

Ἐκτὸς ὅμως τῶν λωποδυτῶν, καὶ πολλὰ ἄλλα κακοποιὰ στοιχεῖα ποικίλων τῶν πληθυσμῶν τοῦ Παρισίου. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἔχουμε τοὺς «Κλέφτες τῆς ἔξονης». Ἡ τάξι αὐτὴ τελεῖται ἀπὸ κακοποιούς, οἱ ὁποῖοι ζοῦν ἀπὸ μικροπλητεις, τίς ὁποῖες διαπραττουν στὰ πρόθυρα τοῦ Παρισίου.

Ἐπιφοδος ἐπίσης καὶ συνθηθαστος στὸ Παρίσι τύπος κακοποιῶ εἶνε ὁ «Πριονιστῆς». Λέγονται ἔτσι οἱ ἐπιτιθέμενοι τὴν νύκτα ἐναντίον μεμονωμένων διασθῶν καὶ με τὴν ἀπειλή: «Τὸ πορτοφῶλι σου ἢ τὴ ζοή σου», τοὺς κλέβουν τὸ πορτοφῶλι τους. Οἱ «Πριονιστῆδες» δὲν λογαριάζουν γιὰ τίποτε τὴν ζοήν τοῦ ἄλλου. Πολλὲς φορὲς, ὅταν τὸ θύμα τους κάνει πολὺ θόρυβο, τὸ σκοτώνουν μόνο καὶ μόνο γιὰ τὸ κλέψουν ἀνενοχλητοῦ. Ὡς ὄπλο μεταχειρίζονται ἕναν κύλινδρο πέταιμο, με λεπτὴν ἄμμο. Τὸ ὄπλο αὐτὸ εἶνε τρομερὸ: ἕνα χτύπημα στὸν τράχηλο ἀρκεῖ γιὰ ν' ἀφήσῃ στὸν τόπο τὸν φοβερότερο κολοσσὸ!

Κι' ἔν τῷ μετὰ, τὸ Παρίσι...κοιμάται καὶ κἀνειρεῖται!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ διαφορά τῶν νόμων, τῶν γλωσσῶν καὶ τῶν ἠθῶν, ἐξωορίζει τὰ ἔθνη. Ἡ φιλοδοξία δὲ διακοῖν. Καὶ μόναχά τὸ ἔμπόριο τὰ ἐνώνει καὶ τὰ συναδελφώνει.

Λογγίνος

